

Arrest

nr. 225 991 van 11 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), beide aan de verzoekende partijen op 13 maart 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit een synthesenota die zich in het administratief dossier bevindt – en door verzoekers thans niet wordt betwist – blijkt dat zij, die thans verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 1996 een asielaanvraag indienden onder een alias en verklaarden de Iraakse nationaliteit te hebben. Deze asielaanvraag werd afgewezen.

Op 27 januari 2000 dienen verzoekers onder hun alias een aanvraag in om machtiging tot verblijf. Bij beslissing van 7 juni 2001 worden zij gemachtigd tot verblijf.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 10 mei 2011 wordt verzoeker veroordeeld tot een werkstraf van 150 uren en een vervangende gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 300 euro en een vervangende gevangenisstraf van 21 dagen met uitstel 3 jaren wegens valsheid in geschriften: gebruikmaking.

Bij arrest van 23 juni 2011 worden verzoekers onder hun alias vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit.

Op 26 oktober 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 26 april 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 4 juli 2013 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 februari 2017 dienen verzoekers bij de Belgische ambassade te Amman (Jordanië) een aanvraag gezinshereniging in functie van hun Belgisch minderjarig kind in. Op 1 augustus 2017 worden deze visumaanvragen geweigerd.

Op 21 augustus 2018 dienen verzoekers in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van een Belg.

Op 21 februari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister in hoofde van eerste verzoeker tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/08/2019 werd ingediend door:

Naam: A. S. (...)

Voorna(a)m(en): F. S. S. (...)

Nationaliteit: Jordanië

Geboortedatum: (...).1963

Geboorteplaats: I. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde A. S., M. (...) (RR xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Overwegende dat betrokkene op 14.02.2017 een visumaanvraag gezinshereniging indiende samen met zijn echtgenote, de genaamde H. B. (...), geboren op (...)1964, beiden van Jordaanse nationaliteit, om hun zoon in België, A. S. M. (...), geboren op (...)2003, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de visumaanvraag werd geweigerd op 01/08/2017 omwille van opnebare orde;

Overwegende dat betrokkenen in 1996 reeds een eerste maal in België toegekomen zijn en hier, samen met hun kinderen, een asielaanvraag ingediend hebben, zij het onder een andere identiteit, namelijk A. F. (...) en A. B. (...), beiden van Iraakse nationaliteit;

Overwegende dat de status van vluchteling hen niet toegekend werd, maar dat betrokkenen een regularisatie aangevraagd hadden wegens langdurige asielprocedure en duurzame sociale bindingen in België. Op 07.06.2001 werd het verblijf van de familie geregulariseerd;

Overwegende dat betrokkenen op 02.03.2009 de Belgische nationaliteit verkregen op basis van de identiteiten A. F. (...) en A. B. (...), en dat ook hun kinderen op dat moment Belg werden;

Overwegende echter dat daarna aan het licht kwam dat betrokkenen gebruik maakten van Jordaanse paspoorten en identiteitsdocumenten en dat zij zich in het kader van hun asiel- en regularisatieprocedure bijgevolg een valse identiteit en nationaliteit aangematigd hadden;

Overwegende dat het Hof van Beroep te Gent op 23.06.2011 de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit in hoofde van A. F. (...) en A. B. (...) uitgesproken heeft. Het Hof verwijst in zijn uitspraak naar het feit dat de Belgische nationaliteit immers als gevolg van bedrieglijke handelingen, het verstrekken van valse informatie en het verbergen van de waarheid verkregen werd;

Overwegende bovendien dat A. S. F. (...) op 10.05.2011 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd wegens 'valsheid in geschriften', 'gebruikmaking van valsheid in geschriften' en 'aanmatiging van naam' tot een straf van respectievelijk: werkstraf 150 uren (vervangende gevangenisstraf: 6 maanden), geldboete van 300 EUR (vervangende gevangenisstraf: 21 dagen) met uitstel drie jaren, bijzondere verbeurdverklaring.

Overwegende dat art. 43 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Overwegende dat de hogervermelde elementen duidelijk aantonen dat de aanvragers, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht, gebruik gemaakt hebben van valse informatie en fraude. Deze fraude was bovendien van dien aard dat ze geleid heeft tot de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit;

Overwegende dat de bepalingen van art. 43, 1° van hogervermelde wet dan ook van toepassing zijn;

Overwegende bovendien dat de visumaanvragers, samen met hun zoon A. S. M. (...), reeds in december 2010 afgevoerd werden van ambtswege; Overwegende dat A. S. M. (...), na bijna zes jaar afwezigheid, alleen vanuit Jordanië teruggekeerd is naar België en zich op 17.08.2016 opnieuw ingeschreven heeft in België, namelijk op het adres van zijn meerderjarige broer A. M. (...);

Overwegende dat een weigering van de visumaanvraag van de ouders niet betekent dat A. S. M. (...) zijn rechten als Belgisch onderdaan beknopt zou zien, noch dat hij gedwongen zou worden het land te verlaten. Hij is recent immers vrijwillig alleen teruggekeerd naar België en wordt hier momenteel bijgestaan door zijn meerderjarige broer;

In het licht van de voorgaande elementen meent de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook dat deze aanvraag niet het recht op gezinshereniging opent.

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

Op 21 februari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister in hoofde van tweede verzoekster tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/08/2018 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): B. H. S. (...)

Nationaliteit: Jordanië

Geboortedatum: (...).1964

Geboorteplaats: I. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgisch minderjarig kind, de genaamde A. M. (...) (RR xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid,⁴ die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Overwegende dat betrokkene op 14.02.2017 een visumaanvraag gezinshereniging indiende samen met haar echtgenoot, de genaamde A. S. F. (...), geboren op (...).1963, beiden van Jordaanse nationaliteit, om hun zoon in België, A. S. M. (...), geboren op (...).2003, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de visumaanvraag op 01/08/2017 werd geweigerd omwille van openbare orde,

Overwegende dat betrokkenen in 1996 reeds een eerste maal in België toegekomen zijn en hier, samen met hun kinderen, een asielaanvraag ingediend hebben, zij het onder een andere identiteit, namelijk A. F. (...) en A. B. (...), beiden van Iraakse nationaliteit;

Overwegende dat de status van vluchteling hen niet toegekend werd, maar dat betrokkenen een regularisatie aangevraagd hadden wegens langdurige asielprocedure en duurzame sociale bindingen in België. Op 07.06.2001 werd het verblijf van de familie geregulariseerd;

Overwegende dat betrokkenen op 02.03.2009 de Belgische nationaliteit verkregen op basis van de identiteiten A. F. (...) en A. B. (...), en dat ook hun kinderen op dat moment Belg werden;

Overwegende echter dat daarna aan het licht kwam dat betrokkenen gebruik maakten van Jordaanse paspoorten en identiteitsdocumenten en dat zij zich in het kader van hun asiel- en regularisatieprocedure bijgevolg een valse identiteit en nationaliteit aangematigd hadden;

Overwegende dat het Hof van Beroep te Gent op 23.06.2011 de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit in hoofde van A. F. (...) en A. B. (...) uitgesproken heeft. Het Hof verwijst in zijn uitspraak naar het feit dat de Belgische nationaliteit immers als gevolg van bedrieglijke handelingen, het verstrekken van valse informatie en het verbergen van de waarheid verkregen werd;

Overwegende bovendien dat A. S. F. (...) op 10.05.2011 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd wegens 'valsheid in geschriften', 'gebruikmaking van valsheid in geschriften' en 'aanmatiging van naam' tot een straf van respectievelijk: werkstraf 150 uren (vervangende gevangenisstraf. 6 maanden), geldboete van 300 EUR (vervangende gevangenisstraf: 21 dagen) met uitstel drie jaren, bijzondere verbeurdverklaring.

Overwegende dat art. 43 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren en hun het bevel om het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Overwegende dat de hogervermelde elementen duidelijk aantonen dat de aanvragers, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht, gebruik gemaakt hebben van valse informatie en fraude. Deze fraude was bovendien van dien aard dat ze geleid heeft tot de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit;

Overwegende dat de bepalingen van art. 43, 1° van hogervermelde wet dan ook van toepassing zijn;

Overwegende bovendien dat de visumaanvragers, samen met hun zoon A. S. M. (...), reeds in december 2010 afgevoerd werden van ambtswege; Overwegende dat A. S. M. (...), na bijna zes jaar afwezigheid alleen vanuit Jordanië teruggekeerd is naar België en zich op 17.08.2016 opnieuw ingeschreven heeft in België, namelijk op het adres van zijn meerderjarige broer A. M. (...);

Overwegende dat een weigering van de visumaanvraag van de ouders niet betekent dat A. S. M. (...) zij rechten als Belgisch onderdaan beknopt zou zien, noch dat hij gedwongen zou worden het land te verlaten. Hij is recent immers vrijwillig alleen teruggekeerd naar België en wordt hier momenteel bijgestaan door zijn meerderjarige broer;

In het licht van de voorgaande elementen meent de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook dat deze aanvraag niet het recht op gezinshereniging opent.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

1.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen volgende exceptie op:

"De verweerder merkt voorafgaandelijk op dat conform artikel 39/79, 8° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing "tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter" opschortende werking heeft.

Geen maatregel van gedwongen tenuitvoerlegging kan derhalve worden genomen t.a.v. verzoekende partij hangende het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang."

2.2. Uit wat hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een eerste en een tweede middel aan die inzake artikel 8 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht luiden als volgt:

"(...)

- Schending van artikel 8 EVRM;

(...)

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

(...)

5.1.5.

Met betrekking tot de banden van de verzoekers met hun Belgische minderjarige zoon

- 5.1.5.1.

De bestreden beslissing motiveert het volgende over het familieleven met hun Belgisch minderjarige zoon :

“Overwegende bovendien dat de visumaanvragers, samen met hun zoon, A. S. M. (...), reeds in december 2010 afgevoerd werden van ambtswege; Overwegende dat A. S. M. (...), na bijna zes jaar afwezigheid, alleen vanuit Jordanië teruggekeerd is naar België en zich op 17.08.2016 opnieuw ingeschreven heeft in België, namelijk op het adres van zijn meerderjarige broer A. M. (...);

Overwegende dat een weigering van de visumaanvraag van de ouders niet betekent dat A. S. M. (...) zijn rechten als Belgisch onderdaan beknopt zou zien, noch dat hij gedwongen zou worden het land te verlaten. Hij is recent immers vrijwillig alleen teruggekeerd naar België en wordt hier momenteel bijgestaan door zijn meerderjarige broer;

In het licht van de voorgaande elementen meent de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook dat deze aanvraag niet het recht op gezinshereniging opent.”

Dat dit onmogelijk kan volstaan als een gedegen motivering.

- 5.1.5.2.

Integendeel, de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat verzoekers gezin vormen met hun minderjarig kind.

- 5.1.5.3.

Meer nog, er wordt tegelijkertijd erkend dat verzoekers ook nog andere (Belgische) kinderen hebben in België.

- 5.1.5.4.

Dit toont bijgevolg onmiskenbaar aan dat het familieleven van verzoekers met hun minderjarig kind in België meer dan beschermenswaardig is.

Verzoekers kunnen bijgevolg verwijzen naar het artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“(…)”

Uit de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM blijkt dat het aan de administratieve overheid toekomt om een proportionaliteitstoets te houden tussen verzoekers recht op familieleven en de bescherming van de maatschappij.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hier geen enkel onderzoek naar werd gevoerd, nochtans een verplichting van een administratieve overheid.

Wat betreft een inbreuk op het privé- en/of familieleven, heeft het EHRM een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de betrokkene geniet van een verblijfsrecht, of (ii) het gaat om een eerste toelating tot het grondgebied of een illegaal verblijf.

In de tweede hypothese -zoals in casu het geval is- heeft het EHRM geoordeeld dat geen onderzoek op grond van artikel 8 paragraaf 2 EVRM dient plaats te vinden. In dergelijk geval heeft het EHRM daarentegen geoordeeld dat onderzocht dient te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om de betrokkene de mogelijkheid te geven een privé- en/of familieleven op te bouwen en te onderhouden. Dergelijk onderzoek dient plaats te vinden door een belangenafweging te maken waarbij rekening wordt gehouden met enerzijds de individuele belangen van verzoekers en anderzijds de collectieve belangen van de gemeenschap².

Indien uit dergelijke belangenafweging blijkt dat de Staat een positieve verplichting heeft en de Staat laat de betrokkene niet toe om een privé- en/of familieleven op te bouwen en te onderhouden, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.³

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen⁴ en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.⁵

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.⁶ Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.⁷

Het al of niet bestaan van een "familieleven" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.⁸ Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

In haar arrest *Slivenko/Letland* oordeelde het Europees Hof dat het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM beperkt is tot de "kernfamilie", zijnde ouders en hun minderjarige kinderen.⁹ Banden tussen volwassen genieten volgens het EHRM niet noodzakelijker de door artikel 8 EVRM geboden bescherming, tenzij er sprake is van bepaalde aanwijzingen van een zekere afhankelijkheid tussen de betrokkenen.¹⁰

Het wederzijds genot van ouder en kind van elkaars gezelschap vormt volgens het EHRM een fundamenteel element van het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM¹¹ waarbij elke nationale maatregel die het genot van gezelschap verhindert een aantasting van het recht op respect voor het familieleven uitmaakt.¹²

Het Europees hof heeft eveneens geoordeeld dat, bij het nemen van een verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM schendt, de Staat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te nemen.

Het Hof gaat zelfs verder en oordeelde dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.¹³

Het Europees Hof heeft aldus geoordeeld dat het familieleven in de zin van het artikel 8 EVRM gaat tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

Dat dit in casu het geval is. Het gaat hier om een hereniging tussen ouders en hun minderjarige zoon, nota bene 16 jaar oud.

Dat er onmogelijk geoordeeld kan worden dat er hier geen sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Uit de wettelijke informatie van zowel verzoekers als hun minderjarige zoon, wonen zij ook allen op hetzelfde adres. (zie stuk 2, 3 en stuk4)

- 5.1.5.5.

Verzoekers wensen te verwijzen naar artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU).

Dit luidt als volgt:

"(...)"

- 5.1.5.6.

Verder verwijzen zij ook naar het arrest *Louis Zambrano* van het Hof van Justitie van 8 maart 2011 (zaak C-34/09).

In het arrest *Zambrano* valt volgende overweging te lezen:

"(...)"

Artikel 20 VWEU verleent aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit de status van burger van de Unie (zie met name arresten van 11 juli 2002, *D'Hoop*, C-224/98, Jurispr. blz. 1-6191, punt27, en 2 oktober 2003, *Garcia Avello*, C-148/02, Jurispr. blz. 1-11613, punt21). Aangezien zij de Belgische nationaliteit bezitten, waarvan de voorwaarden tot verkrijging tot de bevoegdheid van de betrokken lidstaat behoren (zie in die zin arrest van 2 maart 2010, *Rottmann*, C-135/08, Jurispr. blz. 1-1449, punt39), hebben het tweede en het derde kind van verzoeker in het hoofdgeding ontegenzeggelijk deze status (zie in die zin eerder aangehaalde arresten *Garcia Avello*, punt 21, en *Zhu en Chen*, punt 20).

41 Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, *Grzelczyk*, C-184/99, Jurispr. blz. 1-6193, punt 31, en 17 september 2002, *Baumbast en R*, C-413/99, Jurispr. blz. 1-7091, punt 82, en eerder aangehaalde arresten *Garcia Avello*, punt 22, *Zhu en Chen*, punt 25, en *Rottmann*, punt 43).

In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest *Rottmann*, punt 42).

43 Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44 Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45 Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen."

Het staat ontegensprekelijk vast dat de minderjarige ten laste valt van zijn ouders. Hun zoon is minderjarig! Hij is 16 jaar oud.

Zij wonen ook allen op hetzelfde adres. (zie stuk 2, 3 en stuk4)

Dat de verzoekers sinds december 2010 ambtshalve waren afgeschreven en dat hun minderjarige zoon zes jaar in Jordanië heeft gewoond, doet geen afbreuk aan de argumentatie van het Zambrano-arrest, zoals hierboven geciteerd.

Hun minderjarige zoon heeft bovendien ook als Belg in Jordanië gewoond. Dat blijkt ook uit zijn wettelijke informatie (zie stuk 4).

Hun minderjarige zoon is Belg.

Hun minderjarige zoon woont samen met zijn meerderjarige broer (zie stuk 5), die nota bene ook Belg is. Allen wonen zij op hetzelfde adres. Het familieleven staat onomstotelijk vast.

Dat er gelet op de Belgische nationaliteit van hun minderjarige zoon, hij als EU-burger dient beschouwd te worden.

Dat artikel 20 VWEU stelt dat EU- burgers niet zomaar het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burgers van de Unie ontleende rechten kunnen ontzegd worden.

In casu betekent dit dat verzoekers, die nog steeds de wettelijke vertegenwoordigers zijn van hun minderjarige zoon, hen niet het recht kan ontzegd worden om op het grondgebied van de lidstaat te verblijven.

Dit wel doen, betekent een minderjarige burger van de Unie dwingen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten, teneinde zich met zijn ouders te herenigen.

Dat dit een schending betreft van het artikel 20 VWEU.

Verwerende partij brengt onvoldoende elementen aan om te kunnen besluiten dat er geen sprake zou zijn van een beschermingswaardig familieleven conform artikel 8 EVRM.

Dat het duidelijk mag blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoonde dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat het familieleven van verzoekers een gevaar zouden vormen voor de openbare orde.

Meer zelfs. Zij motiveert geenzins omtrent het familieleven van verzoekers met hun minderjarige zoon.

Dat zij met de bestreden beslissing, een burger van de Unie het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegt.

Dat omwille hiervan, de bestreden beslissing bijgevolg vernietigd zal moeten worden."

en

"- Schending van het artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;

- Schending van het artikel 8 EVRM ;

- Schending van het artikel 22bis van de Grondwet.

5.2.1

a)

Dat de overheid een beslissing dient te nemen in het hoger belang van het kind staat zowel in het Kinderrechtenverdrag als in het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en de Belgische Grondwet te lezen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"(...)"

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken.

Zoals het Handvest betreffende de Grondrechten duidelijk stelt, kan een scheiding enkel gerechtvaardigd worden indien dit in het belang is van een kind.

b)

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procédure en bij elke beslissing.

Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

o Artikel 22bis van de Grondwet :

“(…)”

c)

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

5.2.2.

Uit het onderstaande zal blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van de situatie.

Verzoekers hebben een minderjarige zoon, met Belgische nationaliteit.

Hun zoon is 16 jaar oud.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht waarborgt op een binnenkomst of een verblijf in een staat waarvan de vreemdeling geen onderdaan is.

De verzoeker wenst echter te wijzen op het dat er in bepaalde gevallen weldegelijk een positieve verplichting kan bestaan voor een staat om de vreemdeling tot het grondgebied toe te laten.

In het arrest Jeunesse van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK)) zet het Hof een aantal factoren uiteen die in concreto dienen nagegaan te worden om te beoordelen of er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting voor de lidstaat teweeg brengen.

In de zaak Jeunesse neemt het EHRM als uitgangspunt, het irregulier verblijf van de verzoekende partij in overweging. Vervolgens past het Hof in essentie de voormelde principes (weging van de factoren) in concreto toe:

1. nationaliteit en verblijfsstatus van de gezinsleden
2. de aan/afwezigheid van inbreuken op wetgeving in het gastland of andere elementen van immigratiecontrole of openbare orde en duur dat verzoeker werd getolereerd
3. aan/afwezigheid van onoverkomelijke hindernissen voor de ouder met vreemde nationaliteit om het gezinsleven in het land van oorsprong voort te zetten
4. de mate waarin het gezinsleven wordt verscheurd en de impact op de kinderen van de verwijdering van de ouder
5. de band tussen de vreemdeling, gezinsleden en het gastland/land van oorsprong.

De verzoekers kunnen enkel vaststellen dat er in de bestreden beslissing geen sprake is van een belangenafweging.

Er wordt amper gemotiveerd in de bestreden beslissing omtrent het hoger belang van het kind en welke gevolgen dit heeft voor verzoekers.

De Dienst Vreemdelingenzaken doet zelfs meer. Zij motiveert dat een minderjarig kind zonder problemen kan achterblijven en niet de aanwezigheid van zijn ouders behoeft.

Dit is geenszins in het belang van het kind.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht omdat er in de bestreden beslissing geen enkele afweging in het belang van het kind werd gemaakt.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende op dit middelonderdeel van het eerste middel en op het tweede middel:

“Vervolgens halen verzoekers aan dat zij een gezin vormen met hun minderjarige zoon. Dienaangaand verwijzen ze naar artikel 8 EVRM.

In casu werd door de gemachtigde vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bij voormelde artikelen gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging; zodoende werd het recht op verblijf geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het spreekt voor zich dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Zulks wordt expliciet bevestigd door het Grondwettelijk hof in het arrest nr. 121/2013:

(...)”

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Verzoekende partij benadrukt dat artikel 8 EVRM niet de toepassing verhindert van de bepalingen, zoals van artikel 40bis en 40ter, die conform hiermee zijn en, middels het nakomen van bepaalde voorwaarden, het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de vreemdeling in België garanderen. (Raad van State nr. 231.772 van 26.06.2015, <http://www.raadvst-consetat.be>).

De gemachtigde van de Minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid kan enkel indien er aan de verblijfsvoorwaarden voldaan is, een recht op verblijf van meer dan drie maanden erkennen. In zoverre niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, vermag de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verweerder merkt bovendien op dat de door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM niet ernstig is.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012).

Verweerder benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid werd overwogen om welke reden het gezinsleven niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vaststelling dat het verblijf aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing allerm minst kennelijk onredelijk overwogen dat geen beschermenswaardige relatie tussen verzoekers en de minderjarige zoon aannemelijk wordt gemaakt.

De loutere aanwezigheid van de zoon in België kan volstaan om een beschermenswaardige relatie aannemelijk te maken. Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, blijkt uit de stukken van het dossier dat er geen sprake is van een band van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar minderjarige zoon.

Zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de zoon van verzoekers in 2016 alleen vanuit Jordanië teruggekeerd is naar België en zich op 17.08.2016 opnieuw ingeschreven heeft in België, namelijk op het adres van zijn broer. De minderjarige zoon wordt op heden bijgestaan door zijn broer.

Dit toont aan dat verzoekers en hun minderjarige zoon in het verleden reeds gescheiden hebben geleefd.

Niettegenstaande het gezinsleven tussen ouders en minderjarigen wordt vermoed, blijkt niet dat er sprake is van affectieve banden tussen verzoekers en hun zoon.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekers gaan hier zelfs niet op in.

Terwijl het ook slechts om een tijdelijk scheiding zou gaan waarbij men in de tussentijd contact kan blijven houden via moderne communicatiemiddelen:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Verweerder benadrukt in dit kader dat verzoekers en hun minderjarige zoon in het verleden reeds gescheiden hebben geleefd.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar zoon wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij houdt verder voor dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van art. 20 VWEU.

Het betoog van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat uit artikel 20 van het VWEU niet zonder meer kan worden afgeleid dat elk familielid van een Unieburger zonder meer een verblijfsrecht moet worden toegekend.

Zulks blijkt ook uit recente rechtspraak van de Raad:

“Ook artikel 20 VWEU dat het burgerschap van de Unie vaststelt, houdt niet in dat het recht om zich vrij op het grondgebied te verplaatsen en er te verblijven, er toe leidt dat aan verzoeker hoe dan ook een verblijfsrecht moet worden toegekend van langer dan drie maanden, zonder dat aan nadere voorwaarden wordt voldaan. Artikel 20 VWEU laatste lid bepaalt:

“Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”.

Te dezen is niet betwist dat de verblijfsvoorwaarden nader werden bepaald in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de burgerschapsrichtlijn)”. (R.v.V. nr. 146 011 van 22.05.2015, www.rvv-cce.be)

In casu werd de richtlijn 2004/38/EG omgezet in Belgisch recht, zo o.m. in artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers een verblijfskaart heeft aangevraagd in functie van hun Belgisch kind en van wie niet wordt aangetoond dat zij van haar recht op vrij verkeer reeds gebruik heeft gemaakt.

Geenszins is er sprake van een grensoverschrijdend aspect, zodat het Europees gemeenschapsrecht niet van toepassing is. Het blijkt niet dat de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt.

“Wat de weigeringsbeslissing betreft, merkt de Raad op dat verzoeker een familielid is van een Belg die verblijft in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezit. Er wordt niet aangetoond dat deze Belgische burger gebruik heeft of had gemaakt van haar recht op vrij verkeer of dat het vestigingsrecht van verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou betreffen in het kader van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn), of in het kader van de artikelen 21, 45 of 56 VWEU. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de Belgische moeder, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten.

Bijgevolg valt de eerste bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht. (HvJ 26 februari 2013, zaak C- 617/10, Akerberg, pt. 21)” (R.v.V. nr. 173 685 van 30 augustus 2016)

Verweerder laat voorts gelden niet in te zien op welke wijze de bestreden beslissing aan de referentiepersoon het effectieve genot zou worden ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten.

Er blijkt geenszins dat de referentiepersoon ingevolge de bestreden beslissing verplicht zou zijn om het grondgebied te moeten verlaten.

Verweerder verwijst ter zake naar de volgende vaststellingen:

- Een weigering van de visumaanvraag van de ouders betekent niet dat M. A. S. (...) zijn rechten als Belgisch onderdaan beknopt zou zijn;
- Evenmin zou hij gedwongen worden om het land te verlaten.

Om diezelfde redenen is ook de verwijzing naar het arrest Zambrano van het Hof van Justitie niet dienstig.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU;
- Artikel 8 EVRM;
- Artikel 22bis van de Grondwet.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te nemen.

Verweerder merkt op dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Los van het feit dat de bestreden beslissing an sich geen betrekking heeft op de situatie van de zoon van verzoekers, benadrukt verweerder dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel

inhoudt. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd alwaar zij voorhoudt dat niet werd gemotiveerd omtrent het hoger belang van het kind.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). Het gezinsleven eindigt evenmin indien een kind in de pleegzorg wordt opgenomen (EHRM 27 juni 1996, nr. 17383/90, Johansen v. Noorwegen, § 52).

In de bestreden beslissingen lijkt de verwerende partij niet te betwisten dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoekers en de minderjarige referentiepersoon.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de Staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). (A209 471).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De aanvraag gezinshereniging wordt *in casu* niet ingewilligd omdat verzoekers voorheen fraude hebben gepleegd, die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van hun verblijf en omdat een weigering van deze aanvraag niet betekent dat de rechten van de referentiepersoon als Belgische onderdaan beknot zouden zijn noch dat hij gedwongen zou worden om het land te verlaten. Het gegeven dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen alsnog het gezinsleven tussen verzoekers en de referentiepersoon in vraag stelt, doet hieraan geen afbreuk. Dit zijn *a posteriori* overwegingen, die geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals in deze zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109). Onder verwijzing van internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), §§ 48, 56 en 135-136).

In casu worden de bestreden beslissingen genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale

grondgebied te controleren. De bestreden beslissingen kennen aldus een wettelijke basis en streven een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van verzoekers is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

De aanvraag gezinshereniging wordt niet ingewilligd nu verzoekers voorheen fraude hebben gepleegd, die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van hun verblijf. Dit houdt verband met een legitiem doel, met name de bescherming van de orde. De getroffen maatregelen moeten evenwel noodzakelijk zijn, met name proportioneel met het nagestreefde legitiem doel. Daarbij geldt een beoordelingsmarge.

In de bestreden beslissingen wordt als volgt gemotiveerd:

“Overwegende bovendien dat de visumaanvragers, samen met hun zoon A. S. M. (...), reeds in december 2010 afgevoerd werden van ambtswege; Overwegende dat A. S. M. (...), na bijna zes jaar afwezigheid alleen vanuit Jordanië teruggekeerd is naar België en zich op 17.08.2016 opnieuw ingeschreven heeft in België, namelijk op het adres van zijn meerderjarige broer A. M. (...);

Overwegende dat een weigering van de visumaanvraag van de ouders niet betekent dat A. S. M. (...) zijn rechten als Belgisch onderdaan beknopt zou zien, noch dat hij gedwongen zou worden het land te verlaten. Hij is recent immers vrijwillig alleen teruggekeerd naar België en wordt hier momenteel bijgestaan door zijn meerderjarige broer;

In het licht van de voorgaande elementen meent de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook dat deze aanvraag niet het recht op gezinshereniging opent.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of er sprake is van de bijzondere situatie waarin aan een derdelander, familielid van een Belg, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend omdat anders aan het Unieburgerschap van de minderjarige Belgische referentiepersoon de nuttige werking zou worden ontnomen wanneer de minderjarige Belg feitelijk genoopt zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten en hem zo het effectieve genot van de aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. De verwerende partij verduidelijkt immers dat de minderjarige Belgische referentiepersoon in 2016 alleen vanuit Jordanië naar België is teruggekeerd en zich hier ingeschreven heeft op het adres van zijn meerderjarige broer. De verwerende partij vervolgt dat de weigeringsbeslissing ten opzichte van de ouders niet betekent dat de minderjarige Belgische referentiepersoon zijn rechten als Belgisch onderdaan beknot zou zien, noch dat hij gedwongen zou worden het land te verlaten: hij is immers vrijwillig alleen teruggekeerd naar België en wordt momenteel bijgestaan door zijn meerderjarige broer.

Verzoekers voeren hier tegen aan dat er geen belangenafweging inzake het kind werd gemaakt, dat het niet in het belang van het kind is dat de ouders niet aanwezig zijn en dat het ontegensprekelijk vast staat dat de minderjarige zoon ten laste valt van zijn ouders.

De bestreden beslissingen bevatten inderdaad geen motieven in dit verband. De verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissingen tot de vaststelling dat het minderjarig kind in staat is zonder zijn ouders in België te verblijven omdat hij in 2016 alleen is teruggekeerd naar België en hier bijgestaan wordt door zijn meerderjarige broer. Daarom wordt hij volgens de verwerende partij door de bestreden beslissingen niet gedwongen om België te verlaten en worden zijn rechten niet beknot.

In het arrest van Chavez-Vilchez (HvJ 10 mei 2017, GK, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a*) heeft het Hof van Justitie in de paragrafen 68 tot 71 het volgende verduidelijkt:

“68 In dit verband zij in herinnering gebracht dat het Hof het in het arrest van 6 december 2012, O e.a. (C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punten 51 en 56) voor de bepaling of de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan de ouder, onderdaan van een derde land, van een kind, burger van de

Unie, voor dat kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen, relevant heeft geacht wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die onderdaan van een derde land is.

69 Aangaande deze laatste omstandigheid is het volgens het Hof de afhankelijkheidsverhouding tussen de jonge burger van de Unie en de onderdaan van het derde land aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het burgerschap van de Unie in het geding kan brengen, aangezien die afhankelijkheid ertoe zal leiden dat de burger van de Unie als gevolg van die weigering gedwongen zal zijn niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij de onderdaan is, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 45; 15 november 2011, Dereci e.a., C 256/11, EU:C:2011:734, punten 65 67, en 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 56).

70 In het onderhavige geval moet, voor de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, burger van de Unie, genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die artikel 20 VWEU hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, voor elk van de hoofdingen worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind.

71 Voor die beoordeling vormt de omstandigheid dat de andere ouder, burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven dat relevant is, maar dat op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die onderdaan van een derde land een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.”

Dit wordt herhaald in het arrest K.A. (HvJ 8 mei 2018, GK, C-82/16, K.A e.a) in de paragrafen 70, 71 en 72.

In casu lijkt de verwerende partij er van uit te gaan dat de meerderjarige broer van de minderjarige referentiepersoon de daadwerkelijke zorg over de referentiepersoon heeft omdat deze twee broers in België samenleven en hier samengeleefd hebben zonder de aanwezigheid van de ouders. De verwerende partij is hierbij niet nagegaan of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding is tussen de referentiepersoon en de ouders (verzoekers). Verzoekers voeren in het middel aan dat de referentiepersoon te hunnen laste is. Ook wordt opgemerkt dat wie de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven is dat relevant is, maar dat op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouders die onderdaan van een derde land zijn en het kind geen bepaalde afhankelijkheidsverhouding bestaat. Het Hof stelt dat om deze afhankelijkheidsverhouding te beoordelen inzake het hogere belang van het kind alle betrokken omstandigheden in de beschouwing moeten worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met in casu de Belgische meerderjarige zorgdragende broer als met de ouders (verzoekers) die onderdaan van een derde land zijn, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze ouders zou worden gescheiden. Uit de beknopte motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat deze elementen in de belangenafweging werden betrokken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

De omstandigheid dat de thans bestreden beslissingen geen bevelen om het grondgebied te verlaten inhouden, doet hieraan *in casu* geen afbreuk. Het feit dat het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is en niet impliceert dat de gemachtigde ook niet met andere belangen rekening vermag te houden, evenmin. De aanvraag van verzoekers wordt inderdaad niet ingewilligd omdat zij voorheen fraude hebben gepleegd die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van hun verblijf. Deze weigeringsgrond neemt niet weg dat er op een zorgvuldige wijze gemotiveerd moet worden inzake artikel 8 van het EVRM, des te meer indien er sprake is van minderjarige kinderen.

Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET